

A LES ENVISTES DE L'HIVERN

Si sents temor quan penses en el fred
del teu hivern particular, recorda
que, a més de les guitzes de l'atzar,
s'oculten les sorpreses que sembrares.
No et fallaran els guanys aconseguits,
com, als vespres dels teus millors estius,
el setí d'una mar amb llums de posta,
i alhora tot allò que és el llevat
de més goig i de noves aventures.
I adona't que, al recer de les paraules,
fins ara la tardor t'ha estat benigna.

AMB UNA ALTRA LLUM

Havia de passar i per fi ha passat.
Fas el cor fort per constatar-ho:
t'adones quan mires al teu voltant
que ja guanyen en nombre
els més joves que tu.
Però si et fan vell,
encara no els enveges pas.
Almenys encara.
Has tingut sort, la sort petita
de poder evocar tants anys.
Lamentes, això sí, els que has viscut
amb el cor esglaiat a la garjola.
Però cada any que passa
t'espesseix un tomb més
el prodigi de llum que ho acarona tot.

ELS TEUS ANYS

Arriba un temps en què els teus anys
no tenen final ni principi,
car el dring que sona quan cauen
dins la goluda guardiola
es confon amb el so dels vidres
quan la pluja pren força
i sense pietat t'urpeja.
Es conten pels rencontres
amb les antigues coneixences.
Es saben quan visites
les ciutats que vas compartir,
gairebé ja unes altres.
Es fan presents per les absències.

BESALÚ 2011

Pont i mil·lenaris carreus
t'acullen fermes altra vegada.
Hi tornes anys i panys després
—ja no saps dir del cert quants són—
a la bellesa i la memòria
d'uns segles que no has pogut viure.
Tu, fugisser, ja t'has fet gran,
però només has conegut
l'aigua de les darreres pluges.
Hi tornes amb l'enyor potser
d'un vell record que entre tants altres
t'afaiçonen com ets, ben viu
dins l'espill clapejat pel temps.

CONFINS

Ai las, com et dol no saber del tot
tot el que havies desitjat conèixer.
Què s'ha fet, sí, d'aquell xicot golafre
de notícies i amplis horitzons?
T'adones que ha passat ja per a tu
el temps d'iniciar rutes novelles.
Tu, que et deleixes escurant pinyols,
ara voldries no haver de trobar-te
amb tants viatges només projectats,
amb tants finals per assolir encara,
i cerques d'encongir-te l'ampli món
i fer-te'l abastable per a uns ulls
cansats del llamp fugaç, només efímer,
de la sempre difícil harmonia.

DE SENECTUTE

Man has created death.

WILLIAM B. YEATS

El veus com camina pausadament.
En acostar-t'hi et colpeix
la creixent blancor del seu rostre,
talment la de la teua barba.
Cap cot, tranquil, sembla feliç
seguint els passos del seu amo.
És vell i ja tindrà alifacs.
No tem però el que li espera.
Ni troba a faltar ignorar-ho.

VENÈCIA 2011

Quan ens enxampa el goig,
de vegades fa llàstima pensar en el futur.
I ens desvivim considerant
que viure és contemplar com s'ensorra Venècia
i ens manca el braó necessari
per fer-hi d'alçaprem.

Temps era temps, fou Alexandria
el somni incomparable,
o la bellesa d'una ciutat
ara ocultada per les aigües,
engolida pels segles.

Sense Venècia,
 el món podrà demà
sentir la joia i la pena de viure,
però no serà pas el nostre.